

عنوان مقاله:

نوعی تلمیح پنهان در دیوان امیر خسرو دهلوی

محل انتشار:

ششمین همایش ملی متن پژوهی ادبی نگاهی تازه به ادبیات داستانی معاصر (سال: 1397)

تعداد صفحات اصل مقاله: 18

نویسندگان:

حسن حیدری - دانشجوی کارشناسی ارشد زبان و ادبیات فارسی دانشگاه تربیت دبیر شهید رجایی

علی اکبر افراسیاب پور - دانشیار گروه زبان و ادبیات فارسی دانشگاه تربیت دبیر شهید رجایی

خلاصه مقاله:

تلمیح آن است که شاعر یا نویسنده در ضمن کلام خود، به داستان یا آیه یا حدیث یا ضرب المثلی معروف اشارهای کند به طوری که با دانستن یا ندانستن تمام آنها فهم دقیق معنای شعر یا نوشته مشکل باشد. در این صنعت شاعر یا نویسنده مواردی را بیان میکند و به خواننده اطلاعات مفیدی را برای فهم بهتر شعر یا نوشته ارائه میدهد. همانطور که تلمیح به سخن گوینده ژرفا میبخشد و باعث تقویت معنای مورد نظر میشود، به همان اندازه برای خواننده مفید خواهد بود و ذهن خواننده ناآشنا را به جست و جو برای کشف موضوع مورد نظر، وا میدارد و باعث افزایش اندوخته های او خواهد شد؛ به همین دلیل میتوان تلمیح را یکی از آرایه های پسندیده و رونق افزای سخن دانست. آنچه در اینجا با عنوان نوعی تلمیح پنهان مطرح شده، مربوط است به دو واژه شیرین و شکر که با واژه های پیرامونی خود، دو شخصیت شیرین و شکر اصفهانی در داستان خسرو و شیرین نظامی را به یاد میآورد. این نوع تلمیح در اصل با ایهام، تناسب و مراعات النظر ارتباط دارد. در این پژوهش با آرایه مستندات، این امر به اثبات میرسد که امیرخسرو هدفش از بیان دو واژه شکر (در معنای خوردنی) و شیرین (در معنای مزه شیرین) در کنار واژه های دیگر به نوعی تلمیح به داستان خسرو و شیرین بوده است.

کلمات کلیدی:

امیرخسرو دهلوی، تلمیح، خسرو پرویز، شاپور، شکر (اصفهانی) شیرین، فرهاد

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/828838>

